

בית משפט השלום בכפר סבא

ינואר 2010 27

ת"פ 2421-05 המשרד לאכות הסביבה - תביעות/ת"נ' שי-קך סחר מתכות (2001) בע"מ ואח'

בפני כב' השופטת ניצה מימון שעשוע

בעניין 1. המשרד לאיכות הסביבה

:

המאשימה

נגד

1. שי-קך סחר מתכות (2001) בע"מ

2. שלמה קריסטל

3. אהרון שמידוב

הנאשמים

הכרעת דין

הנאשמים, חברה ומנהליה, הואשמו בעבירות על [חוק המים, תשי"ט-1959](#) (להלן: [חוק המים](#)), [חוק שמירת הנקיון, תשמ"ד-1984](#) (להלן: [חוק שמירת הנקיון](#)), [חוק רישוי עסקים, תשכ"ח-1968](#) (להלן: [חוק רישוי עסקים](#)), [תקנות רישוי עסקים \(תחנת מעבר לפסולת\), תשנ"ח-1998](#) ותקנות למניעת מפגעים (מניעת זיהום אויר וריח בלתי סבירים בתחנה לסילוק פסולת), תשי"ן-1990.

על פי הנטען בכתב האישום, הנאשם 2 הינו בעל המניות והמנהל הפעיל היחיד בנאשמת 1 (להלן: [החברה](#)), והנאשם 3 הינו מנהל העבודה בחברה. נטען, כי הנאשמים הפעילו מתאריך 8.12.03 עד 18.7.05 תחנת מעבר לאיסוף פסולת ומגרש לאיסוף, עיבוד ומיחזור גרוטאות רכב (להלן: [האתר](#)), שמיקומו סמוך לצומת בית ליד. הנאשמים הואשמו כי ניהלו את האתר ללא רשיון עסק הנדרש להפעלתו, ותוך יצירת מפגעים שונים, וכי תשטיפים מהאתר היו עלולים לחלחל לקרקע ולזהם אותה ואת מקורות המים, לרבות אקויפר החוף.

הנאשמים הואשמו כי במעשיהם ומחדליהם גרמו ללכלוך ברשות הרבים, בכך שהתירו השלכת פסולת וגרוטאות רכב בשטח האתר, כי הבעירו פסולת או לא נקטו אמצעים סבירים למניעת שריפות שפרצו באתר, וכתוצאה מהן נגרמו מפגעי עשן, גזים וכי' שגרמו זיהום אויר וריח בלתי סבירים. כן הואשמו הנאשמים בהפרת התקנות למניעת מפגעים ותקנות רישוי עסקים הרלוונטיות (באי התקנת גידור, העדר שילוט, העדר איטום שימנע חלחול, העדר שיפוע שימנע חדירת נגר עילי לתחנת המעבר, אי הכנת נוהל טיפול בחומרים מסוכנים). כמו כן הואשמו הנאשמים, כי מאחר שתחנת המעבר ממוקמת על גבי מחשופי המילוי החוזר של אקויפר החוף, החלחול של תשטיפי פסולת מהאתר לקרקע הינו מהיר, וכתוצאה ממנו עלול להגרם זיהום מקור מים, היינו מי אקויפר החוף.

הנאשמים כפרו בעבירות המיוחסות להם, והודו רק בכך שהפעילו את האתר ללא רשיון עסק.

הפעלת האתר ללא רשיון עסק - טענת "סיכון כפול"

הנאשמים חזרו והעלו בסיכומיהם טענה מקדמית שהעלו בתחילת המשפט ושנדחתה בעיקרה, והיא כי עומדת להם טענת הגנה של "סיכון כפול" בכך שבעבר הוגשו, **כנגד נאשם 2 בלבד**, כתבי אישום בעבירות לפי חוק התכנון והבניה ביחס לאתר, והוא הורשע בתיק אחד בעבירה של שימוש במקרקעין בניגוד לתכנית ובתיק נוסף בעבירה של הפרת צו שיפוטי. כמו כן הואשם והורשע הנאשם 2 בעבירה על [חוק רישוי עסקים](#), על ניהול מגרש גרוטאות רכב בפברואר 2005, ללא רשיון עסק.

כאמור, כתבי האישום הללו היו נגד נאשם 2 בלבד, כך שעל פני הדברים אין בסיס לטענות ביחס לנאשמים 1 ו-3.

טענת הסיכון הכפול לפי [סעיף 149\(5\) לחסד"פ](#) קמה מקום שהיה "זיכוי קודם או הרשעה קודמת בשל המעשה נושא כתב האישום".

בהחלטתי מיום 3.12.06 קבעתי, כי כתב האישום מייחס לנאשמים עבירות לפי תקנות רישוי עסקים, התקנות למניעת מפגעים, וכן לפי חוק המים וחוק שמירת הנקיון. התקופה הרלוונטית לאישומים היא מדצמבר 2003 עד למועד הגשת כתב האישום ביולי 2005.

כתבי האישום שביחס אליהם נטענה טענת הסיכון הכפול הינם ת"פ (נתניה) 1777/99 בגין עבירות תכנון ובניה **משנת 1999, ות"פ (נתניה) 2566/02** בגין עבירות תכנון ובניה **משנת 2002** והפרת צו בית משפט שניתן בתיק הקודם; וכן תיק עמק (נתניה) 30477/05 שהוגש נגד נאשם 2 בגין עבירה על [חוק רישוי עסקים](#) מפברואר 2005, על ניהול מגרש גרוטאות רכב.

בית משפט השלום בכפר סבא

ינואר 2010 27

ת"פ 2421-05 המשרד לאכות הסביבה - תביעות/ת" נ' שי-קר סחר מתכות (2001) בע"מ ואח'

לא מצאתי ממש בטענת הסיכון הכפול ביחס לעבירות התכנון והבניה, שכן התיקים שבהם נדון והורשע הנאשם 2 הינם בגין עבירות על חוק אחר ובתקופות זמן אחרות. גם אם ניתן לומר כי כאשר עסקינן בעבירות על חוקים שונים הנובעות משימוש מסויים במקרקעין בתקופה מוגדרת, מן הראוי לרכז את העבירות השונות בכתב אישום אחד (או לאחד את הדיון בכתבי האישום המקבילים) ולא "לטרטר" את הנאשם מעת לעת בכתבי אישום חדשים, הרי שאין להעלות על הדעת שמי שהורשע בעבירות שהינן לפי טיבן עבירות נמשכות, והוא ממשיך בפעילות האסורה חרף ההרשעה והענישה שנגזרה עליו, וחרף צוי בית המשפט, יקנה לעצמו חסינות מפני העמדה לדין בנימוק של "סיכון כפול".

לעומת זאת, מצאתי ממש בטענה כי יש כפילות בין כתב האישום התלוי ועומד נגד הנאשם 2 בתיק עמק (נתניה) 30477/05 לבין כתב האישום שבפני, שכן שני כתבי האישום מייחסים לו עבירה לפי [חוק רישוי עסקים](#) ביחס לתחנה, ששימשה גם כמגרש גרוטאות, באותו מקום ובאותה תקופה – שנת 2005. אין נפקא מינה, שבכתב האישום בנתניה הואשם הנאשם 2 לפי פריט 8.7 ו-10.14 ואילו בכתב האישום שבפני הוא מואשם לפי פריטים 8.7 ו-5.1, הרי אין חולק כי הפעילות בה עסקה החברה בפברואר 2005 הינה אותה פעילות בה עסקה לאורך התקופה נשוא האישום שבפני.

סברתי, כי מאחר שתיק זה כורך נאשמים ואישומים נוספים, מן הראוי להעלות את הטענה בדבר "הליך פלילי אחר תלוי בגין המעשה" בפני בית משפט השלום בנתניה, כדי שכתב האישום ה"מקביל" בתיק עמק (נתניה) 30477/05 יימחק או יאוחד עם התיק שבפני; ברם, בקשה מתאימה לא הועלתה שם ע"י מי מהצדדים בתיק, והנאשם 2 הודה והורשע בעבירה של ניהול עסק ללא רשיון בתיק הנ"ל, ודינו נגזר (נ/6). איני סבורה, כי בנסיבות אלה יש מקום להעמיד לדין את הנאשם 2 פעם נוספת על מסכת עובדתית זהה של ניהול עסק ללא רשיון, כאשר התאריך הנקוב בכתב האישום בו הורשע ונדון, נכלל בתקופה המפורטת בכתב האישום הנוכחי.

ברי כי התביעה היתה מיטיבה לעשות אילו מחקה את כתב האישום האחר, המתייחס למועד אחד בלבד ולא לתקופה של שנתיים, שהמועד כלול בו; אך משבחרה התביעה להשאיר את כתב האישום האחר על כנו, בין ביודעין ובין ברשלנות, אין מקום להעמידו לדין פעם נוספת על אותה עבירה.

לפיכך אני מזכה את הנאשם 2 מהעבירה של ניהול עסק ללא רשיון באתר.

מסכת הראיות

1. אריה ברק, מפקד משא"ז של יח' איכות הסביבה בנתניה, העיד כי מהכרותו את האתר הממוקם בין צומת בית ליד לכפר יונה מעבודתו, המדובר באתר איסוף גרוטאות, פסולת, מתכת וכו'. השטח היה פרוץ, לא משולט ולא מגודר, וזאת ממספר ביקורים שערך במקום. בח"נ אמר כי יתכן שהיתה גדר או חסימה בצד אחד, אך ביתר שלושת הצדדים של האתר לא היתה גדר.

העד הציג דו"ח פעולה (ת/1) ותצלומים (ת/2) שערך בעת סיור באתר ביום 22.3.04, בו דווח לו כי פרצה שריפה באתר של "דן מתכות" והגיעה למקום כבאית של מכבי אש, שעסקה בכיבוי אש באחת מערימות גרוטאות המתכת שבאתר. שתי כבאיות נוספות הלכו וחזרו כדי להביא עוד מים, שכן לא היה באתר כל מתקן לכיבוי אש או צנרת מים, וכן הופעל מנוף להזזת הפסולת כדי להקל על הכיבוי. צויין בדו"ח כי האתר אינו מגודר או משולט. העד הוסיף כי מזכרונו, ולאחר שעיין בתצלומים, מדובר לפחות בשלוש ערימות פסולת בגובה מס' מטרים. הוא ציין כי ליד ערימות הפסולת והגרוטאות היה מבנה ששימש כמשרד החברה שהפעילה את האתר, ולא ידוע לו שם החברה שציין בדו"ח ("דן מתכות") מידיעה אישית אלא ממה שנמסר לו ע"י מפקח איה"ס דביר מנוס.

2. איתן ארם, מרכז פסולת מוצקה במשרד לאיה"ס, העיד כי מתוקף תפקידו ביקר באתר, באזור צומת בית ליד בתחום שיפוט כפר יונה, ששימש כמגרש לריכוז פסולת וגרוטאות, בעיקר גרוטאות מתכת, למיטב ידיעתו לצרכי מיחזור. הוא ציין כי באתר לא היו תשתיות בטון לחיפוי פני הקרקע, היה שם זיהום קרקע מכתמי שמן, לא היה גידור או שילוט, והיתה לפחות שריפה אחת שהוא היה מודע לה. הוא ביקר במקום מספר פעמים ושלח מכתבי התראה לבעל העסק, לסגור את האתר ולפנות את השטח. השטח הוא שטח חקלאי והפעילות הנוספת היחידה באזור, שאיננה חקלאית, היא מוסך למנופים. הוא ציין כי השטח היה פתוח ונסעו שם מכוניות בדרך קיצור בין פרדסיה לצומת בית ליד.

העד ערך דו"ח וצילם תמונות (ת/3) בביקורו באתר ביום 8.12.03, יחד עם דביר מנוס. בתמונות נראות ערימות הגרוטאות והפסולת המונחות על קרקע חשופה, וכן שלוליות תשטיפים ומי גשם, שנדגמו ע"י דביר מנוס, ללא מערכת טיפול ואיסוף לתשטיפים. **הדו"ח נשלח לנאשם 2.** ביקור נוסף באתר נערך ע"י העד ביום 29.12.03, ונערך על ידו דו"ח עם תצלומים (ת/4), המתעד את הממצאים באתר, ומופנה לנאשם 2, בדרישה כי יפעל לקבל את ההיתרים הנדרשים מבחינת [חוק רישוי עסקים](#) ולהסדיר את התשתיות הנדרשות למניעת זיהום הקרקע, לפי חוק המים. **הדו"ח נשלח לנאשם 2.**

העד ערך סיור נוסף באתר ביום 22.3.04 (דו"ח ת/5) בו מצא כי פרצה באתר שריפה וכוחות הכיבוי עמלים על כיבוייה. העד צילם תצלומים המתעדים את הבעירה של הפסולת ופעולות הכיבוי.

כמו כן צילם תמונות ביום 26.4.04 המתעדות את כמויות פסולת הברזל, כתמי שמן על הקרקע

בית משפט השלום בכפר סבא

ינואר 2010 27

ת"פ 2421-05 המשרד לאכות הסביבה - תביעות/ת"נ' שי-קר סחר מתכות (2001) בע"מ ואח'

והעדר תשתיות (ת/6). דו"ח המתעד את ממצאי הסיור הנ"ל, בצירוף תמונות, וכן את השריפה ביום 22.3.04 עם תמונה, נערך ע"י העד סמוך לאחר מכן ונשלח לנאשם 2 (ת/7). צויין בדו"ח כי הפעילות מהווה עבירה על חוק המים, [חוק רישוי עסקים](#) והחוק למניעת מפגעים.

ביום 6.6.04 פנה העד בכתב לגדעון מזור, ס' מנהלת המחוז ומרכז שפכים עירוניים, בבקשה לקבל חו"ד הידרולוגית ביחס לאתר (ת/8). הוא צרף לפניה תיאור של המפגע, כעולה מהדו"חות הקודמים, בצירוף תמונה, וכן תוצאות דגימות של קרקע ומים שנלקחו מהאתר ב-8.12.03.

דו"ח נוסף נערך ע"י העד בעקבות סיור מיום 24.6.04, בו ציין את העדר תשתיות האיטום, העדר הניקוז והטיפול בתשטיפים, העדר גידור, שער ושילוט כנדרש בחוק, וכי הפעילות מהווה עבירה על חוק המים, [חוק רישוי עסקים](#) ותקנותיו, ותקנות מניעת מפגעים (ת/9). הדו"ח נשלח לנאשם 2.

העד נשאל בח"נ מה היו תגובותיו של הנאשם 2 למכתבים והדו"חות ששלח אליו העד פעם אחר פעם, והשיב כי כשפגש בנאשם 2 (עם נאשם 3) באתר, ואמר לו את הדברים גם בע"פ, השיב הנאשם 2 כי "זה בהסדרה", הגיש בקשה וכו', תגובה אופיינית שהעד נתקל בה רבות במצבים דומים.

דו"ח נוסף עם ממצאים זהים וצילומים נערך ע"י העד בעקבות סיור מיום 10.3.05 (ת/10).

דו"ח נוסף, המופנה אל תיק החקירה, נערך ע"י העד ביום 6.4.05 ובו פירוט של הוראות תקנות הרישוי ותקנות מניעת מפגעים שלא קויימו באתר (ת/11):

העדר גידור היקפי אטום בגובה 2 מ'; העדר שער והעדר שילוט כנדרש בשער, המציין את שם המפעיל ומס' טלפון, ושילוט האוסר הבערת אש; העדר איטום קרקע, והעדר שיפוע שיזרים את התשטיפים למערכת איסוף וטיפול; אי מניעת חדירת נגר עילי לשטח האתר; העדר נוהל לטיפולבחומרים מסוכנים.

דו"ח נוסף שערך העד לתיק החקירה הוא מיום 13.4.05 (ת/12), ובו הוא מפרט את הדרישה הסביבתית שיש להשיג באמצעים שיפוטניים, והיא פינוי מלא של המתקנים והפסולת, וביצוע סקר קרקע כדי לבדוק אם נגרם זיהום.

כמו כן הגיש העד שני טפסי נטילת דגימה שמולאו על ידו והופנו למעבדת אמינולאב – המשרד

לאיכות הסביבה (ת/13 א-ב'), ואליהם צורפו דגימות שנטל העד מהקרקע (א') ומהתשטיפים (ב') באתר ביום 8.12.03, בהם ביקש לבצע סריקה של מתכות, דלקים ושמנים, שהם הפרמטרים שנראו לו רלוונטים לסוג הפעילות באתר. העד נשאל בח"נ מה הכשרתו בביצוע דיגומים, וענה כי עבר קורס דיגום במשרד הבריאות וההנחיה היא לקחת דגימה של חצי ליטר – ליטר בכלי נקי. דגימות המים והקרקע נדגמו כ"א מנקודה אחת באתר, הגם שרצוי היה לקחת דגימות ממספר מקומות. העד נשאל אם יתכן שהמים שדגם מקורם בזרימה עילית מאתר סמוך שטופוגרפית הינו גבוה יותר מהאתר, והשיב בשלילה, באומרו כי לא נראתה זרימת מים או נוזלים ממגרש אחד לאחר והשלוליות נראו כהיקוות מים מקומית. מבחינה תאורטית, תתכן זרימה עילית של נוזלים לאתר משטח שאינו שייך לנאשמים. העד אישר, כי הכביש הסמוך לאתר גבוה ממנו ויש שיפוע לכיוון האתר, כך שאם יורדים גשמים רבים ויש זרימה עילית, היא תהיה לכיוון האתר. מהעבר השני של הכביש נמצא מוסך המנופים, כך שאם מצטברים שם תשטיפים של שמן, נפט וכו' והם זורמים עם הנגר העילי (בתקופת הגשמים) בכיוון הזרימה הטופוגרפית, קיימת אפשרות כי התשטיפים הללו או חלקם יגיעו לאתר. ברם, באתר נראו כתמי שמן נקווים ונספגים בקרקע גם בקיץ, ולפיכך לא סביר שמקור הזיהומים אלה ממקום אחר. כשלוקחים דגימות מים וקרקע בחורף, כמו במקרה דנן, לא ניתן לשלול את האפשרות שהן מכילות שמנים, דלקים או מתכות שזרמו לאתר עם מי נגר עילי שמקורם אחר.

לגבי הגידור, נשאל העד בח"נ אם יתכן ש-70% עד 80% משטח האתר היו מגודרים, והשיב בחיוב. הוא אמר כי למיטב זכרונו היתה דרך כניסה אחת לאתר למשאיות שמובילות את גרוטאות המתכת.

3. רס"ב אמנון בן נעים, מהיחידה להגנת הסביבה במשטרת ישראל, העיד כי במסגרת עבודתו ערך דו"ח בתאריך 5.12.04 (ת/14), לאחר שהגיע במועד זה לאתר יחד עם דביר מנוס מהמשטרה הירוקה כדי לחקור את הנאשם 3. זאת, לאחר שנשלחו לנאשם 3 הזמנות להחקר במשטרה והוא לא הגיע. הנאשם 3, שעבד אותה עת על הבאגר, אמר כי לא הגיע מאחר שהונחה ע"י עורך הדין להגיע לחקירה רק לאחר תיאום של עוה"ד עם דוד מוזס, סגן מפקד המשטרה הירוקה. לאחר שנאמר לו ע"י השוטרים כי עליו להגיע לאתר לתחנה או להחקר באתר, העדיף הנאשם 3 להחקר באתר. החקירה בוצעה במבנה (חדר) ששימש כמשרד, ע"י דביר מנוס בנוכחות העד. בחקירתו שמר על זכות השתיקה, וזאת לדבריו ע"פ הנחיית עו"ד.

4. אמנון מדרי, מרכז שפכים תעשייתיים וקרקעות מזוהמות מהמשרד לאיה"ס העיד כי תפקידו הוא פיקוח על איכות השפכים התעשייתיים שיוצאים ממפעלי תעשייה במחוז המרכז, טיפול בהם ובקרה על התעשיות. כמו כן תפקידו לאתר קרקעות מזוהמות בשפכים והפניית דרישות למזהמים לטפל בהן או לפנותן. לגבי האתר, העד ערך חו"ד (ת/19) ביולי 2004 ביחס לתוצאות הדגימות שנלקחו מהאתר ב-8.12.03. הדגימות הושאו לערכים הנקובים בחוברת ערכי סף ראשוניים למזהמים שהוצאה עבור המשרד לאיה"ס (נ/9). החוברת נסמכת על מקורות מקובלים בעולם, וסקרי סיכונים שבוצעו ע"י חברות יועצים בינלאומיות לאתרים מזוהמים בארץ. תוצאות הבדיקה לגבי דגימת הקרקע הראו **חריגה מערכי הסף** המקובלים לגבי כרום ואבץ, **חריגה גבוהה** לגבי ערכי הנחושת (פי 25), כשריכוז גבוה של נחושת במי השתיה עלול לגרום לבעיות בקיבה ובכבד; **חריגה גבוהה** לגבי

בית משפט השלום בכפר סבא

ינואר 2010 27

ת"פ 05-2421 המשרד לאכות הסביבה - תביעות/ת"נ' שי-קר סחר מתכות (2001) בע"מ ואח'

ערכי העופרת (פי 3.5), כאשר ריכוז גבוה של עופרת במי שתיה עלול לגרום לעיכוב בהתפתחות תינוקות וילדים; **וחריגה משמעותית מאד** לגבי ערכי פחממנים הידרו-קרבוניים (שמקורם בבנזין, סולר ושמנים), בשיעור של פי 180 מערך הסף. מדובר בתרכובות פחממניות שחלקן מסיסות במים ועלולות לחלחל אל מי התהום ולחלקן יש השפעות בריאותיות מזיקות החשודות כגורמות סרטן, נזקים למערכת העצבים, המערכת החיסונית ועוד. לפיכך, זיהום הקרקע והעדר תשתית למניעת חלחול הזיהום למקורות מים עלולים לגרום לזיהום מקור מים.

העד נשאל בח"נ האם תוצאות הבדיקה עשויות לשקף רק את ריכוזי החומרים הנ"ל באותה דגימה מקרית שנלקחה מנקודה כלשהי באתר ועלולה להיות שונות גבוהה בין הממצאים בנקודה זו של הקרקע לבין נקודות אחרות, והשיב כי אינו מומחה לדיוגם והתוצאות משקפות את ממצאי הדגימה המסויימת שנלקחה, לפי אנליזת המעבדה. הוא אישר כי מקום שנלקחות מספר דגימות מאתר אחד יכולה להיות שונות משמעותית בתוצאות בין הדגימות, אלא אם מדובר בזיהום המחלחל ומתפשט הומוגנית בתוך הקרקע. העד ציין כי אינו מומחה להסעת מזהמים בתוך הקרקע עד לשכבת מי התהום, ולא התייחס לכך בחוות דעתו.

5. ד"ר צדוק שאבי, מנהל המעבדה לכימיה ואיכות הסביבה במעבדות אמינולאב, העיד כי ערך בקרה, אישר וחתם על תעודות בדיקה מיום 18.12.03 (ת/20, ת/21) שנערכו במעבדה ע"י ראש צוות הבדיקות דינה ברודנר וע"י ליליה איסקוב. הוא לא ידע לומר את כמויות הדגימה של הקרקע והתשטיפים שנמסרו למעבדה לאנליזה. הכמות המספקת לצורך הבדיקה היא 3 גרם. בד"כ הדגימה המתקבלת היא בכלי של חצי ליטר נוזל ושקית של כחצי ק"ג קרקע.

6. נסים קשת, מנהל היחידה לניטור סביבתי ברשות הטבע והגנים, העיד כי הינו בעל תואר ראשון בגאולוגיה ותואר שני בהידרולוגיה והידרוגאוכימיה, ועוסק בתחום המים ברשות מעל 23 שנים. העד ערך ב-22.7.04 חו"ד (ת/22) אודות זיהום מקורות מים ממזהמים שמקורם באתר. חוה"ד התבססה על מפת מיקום האתר ע"ג מפה טופוגרפית של מרכז מיפוי ישראל, שכבת מיקום קידוחים ומפלסי המים של השירות ההידרולוגי, מפה גאולוגית לאזור של המכון הגאולוגי י-ם, מפת מפלסי מי תהום באגן החוף לשנת 2001, וחתך גאולוגי ברצועה 45 שהוכן ע"י המכון הגאולוגי. כמו כן קיבל העד את הדו"חות והצילומים בתיק האתר במשרד לאיה"ס.

בחוה"ד נאמר, כי מדובר באתר בשטח כ-5 דונם הממוקם על גבי מחשוףי אזורי המילוי החוזר של אקויפר החוף. הכוונה לשטח פתוח וחשוף בו הגשם מחלחל. אקויפר החוף הוא אחד משלושת מקורות המים החשובים בישראל. עומקו של האקויפר בצידו המערבי, הסמוך לחוף הים התיכון,

הוא כ-200 מ'. הוא בנוי חול, כורכר וקונגלומרט, שהם סלעים מוליכים. יש בו גם שכבות בינים של חומרים מוליכים למחצה כמו טין וחמרה. כמו כן קיימות שכבות ביניים של סלעים אטומים כמו חרסית וחואר, שמחלקות את האקויפר ליחידות משנה. סלעי האקויפר חשופים על פני השטח, והוא ניזון ישירות מגשם ונגר עילי. עומק מפלס מי התהום ביחס לפני הקרקע הוא ממטרים ספורים, בחלק הסמוך לחוף, ועד עשרות מטרים, בצד המזרחי של האקויפר. הסיכונים לאקויפר החוף הם פגיעה בכמות המים ובאיכותם כתוצאה ממקורות זיהום המצויים על פני השטח ואשר מחלחלים במהירות בתוך מי הגשם והנגר העילי אל תוך הקרקע וממנה אל מי התהום. בין המזהמים העיקריים חמרי דשן והדברה, דליפות ממתקני ביוב ומאתרי פסולת מוצקה, שפכים תעשייתיים וחקלאיים ועוד. באזור בו מצוי האתר, קיימים שלושה קידוחים בקרבה מיידית, בהם עומק מי התהום המופקים לשתייה הוא כ-40 מ'. כיוון זרימת מי התהום מהאתר היא מערבה ודרומה, לכיוון שקעים הידרולוגיים, ובדרך הם עוברים במקומות בהם קיים קידוח אחד בקרבה מיידית ועוד קידוחים רבים בטווח גדול יותר.

לדברי העד, לא ביקר באתר ושאל את הנתונים הטופוגרפיים מהמפה. הוא אמר כי למד מהמפה לפני השטח מישוריים. נטען בפניו כי קיים הפרש של 3-4 מ' בגובה פני השטח בין האתר לכביש, והוא השיב כי עקרונית, אם שופכים חומר נוזלי בכמות מוגדרת ממקום גבוה לנמוך, הנוזל יזרום לכיוון המקום הנמוך, אם כאשר מדובר במרחק של עשרות מטרים בין שני האתרים, השאלה אם יגיע מהמקום הגבוה לנמוך תלויה באיטום פני הקרקע – בקרקע אטומה הנוזל יזרום על פני השטח ויגיע, ואילו בקרקע חשופה ומחלחלת, כמו במקרה דנן, הנוזל ייספג בדרך ולא יעבור מרחק כזה. הקרקע באתר היא חול וחול טיני, שהם חומרים מחלחלים. השכבה העליונה היא של טיט, שבו יש מרכיב חולי, וזו שכבה מחלחלת, הגם שקצב החלחול נמוך משמעותית מאשר בשכבה החולית שמתחתיה. אם יחד עם מי הגשם מחלחלים מזהמים, הם יגיעו למי התהום, אלא אם באמצע יש שכבה אטימה, ובמקרה דנן לא קיימת. העד לא ניסה לאמוד את הזמן והריכוז בו תגיע כמות מסוימת של מזהם מהאתר למי התהום, אך קבע כי כל מזהם יגיע בסופו של דבר למי התהום, ברגע שהקרקע מגיעה לרווייה, בריכוז כזה או אחר.

7. השוטר בני יעקובי כתב ביום 13.4.05 דו"ח על כך שביקר באתר ביום 21.3.04 (ת/23), ראה את אחד הפועלים, אדם מזוקן, משתמש בברנר כדי לחתוך מתכת והזהיר אותו מפני גרימת שריפה. לא היה לו הסבר לכתיבת הדו"ח שנה וחודש (!) לאחר הביקור, ככל שאין מדובר בטעות סופר, ע"י מי נתבקש לכתוב אותו, אם נתבקש לכך, וכיצד זכר את הפרטים.

8. רפי דבש, חוקר במשטרה הירוקה, רשם בכתב ידו את הודעתו באזהרה של הנאשם 2 מיום 28.10.04 שנגבתה ע"י החוקר דביר מנוס (ת/24), שהתיק היה באחריותו ובניהולו. העד לא ביקר באתר.

9. בהודעה ת/24 נשאל **הנאשם 2** על עיסוקו המקצועי, והשיב כי הוא עוסק במיחזור מתכות מזה 13 שנים. הוא מוביל את גרוטאות המתכת מהלקוח לאתר, שאותו שכר, במשאיות שלו. הוא מנהל את האתר ונמצא בו רוב שעות היום. הנאשם 3 הוא מנהל העבודה באתר, שמפעיל את הבאגר, וחוף

בית משפט השלום בכפר סבא

ינואר 2010 27

ת"פ 2421-05 המשרד לאכות הסביבה - תביעות/ת"נ' שי-קר סחר מתכות (2001) בע"מ ואח'

ממנו יש עוד עובד של החברה, שהוא פועל ונהג משאית, ועוד שלושה עובדי קבלן כ"א. לדבריו ראש מועצת פרדסיה הפנה אותו לבעל הקרקע ואישר לו להשתמש בשטח לאיסוף גרוטאות מתכת, על אף שייעוד הקרקע הוא חקלאי, ובעקבות פניית איה"ס לגבי העדר רשיון עסק, הוא הגיש בקשה למועצה בקשה לרשיון בצירוף בקשה לשימוש חורג. פסולת שאינה מתכת, המגיעה לעתים יחד עם הגרוטאות, כגון יריעות פלסטיק וקרשים, הם מפנים לתחנת מעבר בתל מונד. הוצגו לנאשם 2 תמונות שצילם איתן ארם באתר בדצמבר 2003 ואפריל 2004, והוא אישר כי זהו האתר שהוא מפעיל. לדבריו, אחרי השריפה האחרונה במרץ 2004, הפסיק להביא גרוטאות רכב. הפעילות המתבצעת באתר היא מערכת המתכות (ובעבר – גרוטאות הרכבים) ושליחתן למיחזור ב"דן מיחזור" שליד כוכב יאיר. הוא נשאל לגבי גידור והשיב כי יש גידור חלקי של כמעט 80% מהשטח. יש שער אחד והכניסה השניה נסגרת ע"י מיכל ברזל גדול. לעניין המפגעים באתר, הוא טען כי לא קיבל את מכתבו של איתן ארם מ-14.12.03 ואת תוצאות הדגימות שנלקחו. לגבי ההתראה של גב' קופטש ממשרד איה"ס השיב כי קיבל אותה וענה בכתב כי מרבית התכולה באתר אינה מכילה נוזלים והתשטיפים המוזכרים על ידה במכתבה הם מי גשם בלבד. הוא נשאל לגבי הרכבים שנמעכו באתר, האם לא יתכן כי אגני שמן של המנועים נמעכו וכך נשפך שמן אל הקרקע, והשיב כי **רוב** הרכבים מגיעים ללא מנוע וללא מיכלי דלק אלא כשלדות בלבד, ומועכים את שלד תא הנוסעים כדי להקטין נפח. לגבי השריפה שפרצה באתר ב-22.3.04 אמר כי לא היה במקום באותה עת וגם העובדים לא עבדו שם, וכנראה זו הצתה. ברגע שהעובדים ראו עשן, הזמינו כיבוי אש. הוא הכחיש כי יום לפני פרוץ השריפה ביקר במקום שוטר והזהיר אותו מפני פריצת שריפות, ואמר כי במשך 13 שנה שהאתר עובד, מעולם לא קיבל מפקחי איה"ס אזהרה כזו. לעניין אמצעי כיבוי, יש באתר קו מים עשרים מ"מ ומטפי כיבוי, אשר בהם ניסו העובדים להשתמש בעת השריפה אך מכיוון שלא היה בהם כדי להועיל – הזמינו כיבוי אש, בהוראתו הטלפונית של הנאשם 2. כשנשאל כיצד יכול מישהו מבחוץ להצית אש במקום במתכוון אם העובדים נמצאים באתר, אמר כי מכיוון הפרדסים יש גישה חופשית לאתר ורק בסוף היום האתר סגור לחלוטין. אין נוהל כתוב למקרי שריפה אלא רק הוראות בע"פ.

10. דביר מנוס העיד כי שימש בתקופה הרלוונטית כמפקח במשטרה הירוקה במחוז מרכז. תפקידו כלל סיורים בשטח, פיקוח מטעם משרד איה"ס על מפעלים, אתרי פסולת וכו', וחקירות. במסגרת תיק החקירה דנן, גבה את הודעת הנאשם 2 מיום 28.10.04 (ת/24) ואת הודעת הנאשם 3 מיום 5.12.04 (ת/25). ההודעות נגבו באזהרה. בכל אחת מהחקירות נכח חוקר נוסף, ששמו צויין בהודעה.

כן העיד, כי בדו"ח ת/3 כלולה תמונה שצילם בביקורו באתר מיום 8.12.03, בה נראה איתן ארם לוקח את הדגימות, כשלידו עומד הנאשם 3.

העד הגיש גם הזמנות שנשלחו לנאשמים לבוא לחקירה, ומזכרים שערך בעקבות שיחות טלפוניות איתם משלא הגיעו לחקירה במועדים שזומנו, כשנאשם 2 נתן סיבה רפואית לאי התייצבותו ונאשם 3 אמר כי אינו מתכוון להגיע, ושיפנו למנהל האתר (ת/26-29). העד נשאל כיצד הוא יכול לדעת אם ההזמנות ששלח אכן הגיעו לידי הנאשם 3, והשיב כי אין בידו אישור, אך היה מבצע גם שיחות טלפון לוודא קבלת ההזמנה, וכאשר דיבר טלפונית עם הנאשם 3, וגם כאשר חקר אותו, לא טען האחרון בפניו כי לא קיבל את ההזמנות. כמו כן נשלחו הזמנות לפקסי של הנאשם 2 (נ/2).

העד ערך דו"ח סיור באתר ביום 5.12.04 בעת שהגיע למקום כדי לחקור את הנאשם 3, בעקבות אי התייצבותו לחקירות אליהן הוזמן (ת/30). הנאשם 3 שוחח טלפונית עם ב"כ ועם הנאשם 2, שנשמע אומר לו לא לענות על אף שאלה. בסיור באתר נראו מצבורי ניילון וצנרת פלסטיק בכמויות גדולות. האתר לא היה מגודר, ולא היה שער שמנע את הכניסה אליו ע"י השוטרים. העד צילם חלק מערימות הניילונים וצנרת הפלסטיק.

העד נשאל מתי וע"י מי הוחלט לפתוח בחקירה נגד החברה והנאשמים, והשיב כי הפתיחה בחקירה היתה אחרי הסיור שלו עם איתן ארם ב-8.12.03 ונטילת הדגימות, אך לא ידוע לו המועד ולא נרשם על כך מסמך.

11. בהודעת **הנאשם 3** (ת/25) שמר הוא על זכות השתיקה, לפי עצת עו"ד, לאורך כל החקירה.

12. הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים:

בת שבע קופטש מהמשרד לאיה"ס מחוז מרכז ערכה תעודת עובד ציבור (ת/15) על כך ששלחה לנאשם 2 ב-15.2.04 התראה לפי [סעיף 14 לחוק רישוי עסקים](#) על ניהול עסק ללא רשיון, והתראה לפי סעיף 20 כ"א לחוק המים, בשל הפעלת תחנת מעבר לפסולת ללא תשתיות איטום.

רמי ניסן ממח' התברואה במועצה מקומית כפר יונה ערך תע"צ (ת/16) מיום 23.3.05 על העדר רשיון עסק לנאשם 2 ולחברה לניהול עסק לאחסון ומיון גרוטאות רכב וברזל.

תדפיס רשם החברות (ת/17) לפיו הנאשם 2 ואשתו הם בעלי המניות היחידים של החברה, והנאשם 2 הינו מנהלה היחיד של החברה.

דו"ח שירותי כבאות והצלה (ת/18) על כך שב-22.3.04 הודיע אהרון על שריפה באתר ונשלחו 5 כבאיות לאתר.

ב. פרשת ההגנה

1. **הנאשם 2** העיד כי הוא נמצא באתר משנת '93 והופנה למקום ע"י ראש מועצת פרדסיה בתיאום

בית משפט השלום בכפר סבא

ינואר 2010 27

ת"פ 05-2421 המשרד לאכות הסביבה - תביעות/ת"נ' שי-קר סחר מתכות (2001) בע"מ ואח'

עם ראש מועצת כפר יונה. הוא שכר את האתר מבעל הקרקע (נ/5). במהלך כל התקופה, שילם מסים לכפר יונה בסיווג של תעשייה. במקביל אליו פעלה תקופה מסויימת גם מסגריה. לאחר שהחלו ביקורות של פקחי איה"ס ונאמר לו כי עליו לבצע איטום קרקע בבטון, הבין שהוא בבעיה כי ללא היתר בניה אסור לו לבנות, והיתר בניה באתר לא יקבל, ללא היתר לשימוש חורג. לפיכך מצא עצמו "בין הפטיש לסדן". בעקבות כתב האיטום שהוגש נגדו בביהמ"ש בנתניה, פנה לראש מועצת כפר יונה ובהתאם להנחייתו הגיש בקשה לשימוש חורג לוועדה המרחבית לתכנון ובניה שרונים, באמצעות מודד ומתכנן. המועצה נתנה לו אישור על קבלת תכניות בניה (נ/3 מ-16.12.03) והוא הגיש את הבקשה לוועדה בינואר 2004 (נ/4) אך בסופו של דבר לא קיבל מהוועדה אישור לשימוש חורג. לפיכך החל בחיפושים למציאת אתר חילופי והעתיק אליו את פעילות החברה בשנת 2005 (הסכם שכירות – נ/5). באתר החילופי, אזה"ת ניצני שלום, אין בעיה של תכנון ובניה וכך יכול היה להשקיע בתשתיות כנדרש בחוק ולשביעות רצון גורמי הפיקוח. פעילות האתר היתה רכישת גרוטאות מתכת ממפעלים ומחקלאות, מיוגן, העמסתן על משאית והובלתן למפעלי התכה בעכו או ליצוא לחו"ל למיחזור. עד סוף שנת 2003 מעולם לא נאמר לו ע"י אנשי איה"ס שביקרו באתר, כי יש חשש לזיהום מקורות מים.

לגבי גידור, אמר הנאשם 2 כי מדובר בשטח פרטי, 80% ממנו היו מגודרים והיתרה היתה מתוחמת ע"י קונטיינרים שלא איפשרו כניסת רכבים או הולכי רגל, אלא אם אדם מטפס על סולם על הקונטיינר אל הצד השני.

ביחס לעדויות של ביקורים באתר אמר הנאשם 2 כי לא היה לו מעולם עובד מזוקן, וכי אין באתר משרד של החברה ובו שולחן וכסאות בו לפי הטענה נחקר הנאשם 3. לא קיבל אזהרה כי עלולות לפרוץ שריפות עקב השימוש במבער (ברנר) באתר. לגבי נסיבות פריצת השריפה ביום 22.3.04, אמר כי לפי מה שנמסר לו העובדים עבדו כ-200 מ' מהמקום בו פרצה האש, ויתכן כי משהו נדלק או מישהו שעבר זרק סיגריה והצית את גרוטאות הרכב שהיו בהן חלקי בד.

לגבי תפקידו של הנאשם 3 באתר, אמר כי הוא היה עובד של החברה משנת 2002 עד 2005, התעסק בתיקון הרכבים ובעבר היה איש הידראוליקה, עבד על אחד הבאגרים המוסך והיה המתורגמן ואיש הקשר בין הנאשם 2 לעובדים הזרים שדיברו רוסית או אנגלית, שפות בהן נאשם 2 אינו שולט. הנאשם 3 לא היה שותף להחלטות החברה, לא היה לו קשר עם ספקים ולא רכש חומרים או ציוד לחברה. כשהנאשם 2 נסע לחו"ל, השאיר את הטלפון הנייד לעובד אחר שנהג על המשאית, ולא לנאשם 3.

לגבי חקירתו, אמר כי לא נתנו לו אפשרות לקרוא בטרם חתם, ולא הסבירו לו כי הוא רשאי להתייעץ עם עו"ד. עם זאת אישר כי כל מה שאמר נרשם מפיו בצורה מדוייקת, וכי בעת שהחוקר רשם את ההודעה, חזר בקול על דברי הנאשם.

הוצגה לנאשם 2 בח"נ בקשה לשימוש חורג שהוגשה ע"י בעל הקרקע לוועדה המרחבית שרונים במרץ 2004 ואותה הציג הנאשם 2 בחקירתו. בבקשה נאמר כי מבוקש היתר לשימוש חורג בקרקע חקלאית: אחסון ומיון גרוטאות ברזל. כן מבוקש אישור למבנה קיים בשטח 12 מ"ר, ושירותים בשטח 5.1 מ"ר. מצויין בהערות הבדיקה, כי השטח משמש כתחנת מעבר לגרוטאות הממוינות לפי חומרים. חלק מהגרוטאות נשלחות לחו"ל וחלק מועבר למזבלות. כן הוצג מכתב התשובה של הנאשם 2 להתראה של בת שבע קופטש ממשרד איה"ס (ת/33).

לגבי חקירתו של הנאשם 3, אמר כי מסר לנאשם 3 טלפונית את מס' הטלפון של עוה"ד שגיב כדי שיתיעץ עמו, וכי לא הוא היה מי שאמר לנאשם 3 בטלפון שלא לענות על אף שאלה. לדבריו, לכל אורך הדרך שיתף פעולה עם אנשי איה"ס ולא נתן הנחיות נוגדות לנאשם 3.

2. הנאשם 3 העיד כי הוא בן 63 שנים, ועבד בחברה 3 שנים, בין 2002-2005. תפקידו התבצע רק באתר, והוא היה אחראי על תיקון ואחזקת הציוד המכני כמו מנופים ומשאיות וציוד החיתוך ששימש את העובדים. הוא היה מקבל הנחיות מהנאשם 2 לגבי אופן חיתוך הגרוטאות ומעביר אותן לעובדים, שהיו בעיקר עובדים זרים. לא היה לו קשר עם לקוחות או ספקים של החברה. כשהנאשם 2 נסע לחו"ל, הקשר הטלפוני של הלקוחות והספקים היה עם עובד אחר ולא איתו. בעברו היה איש אחזקה בחברה לייצור גומי ולפני כן היה לו בית מלאכה לתיקון ציוד הידראולי.

הנאשם 3 העיד כי הכניסה לאתר היתה משני מקומות בלבד – הכניסה הראשית, שהיו בה שערים עם מנעול, ודרך כניסה למשאיות שבמשך היום היתה פתוחה. מסביב למגרש לא היה ניתן להכנס כי רובו היה מגודר בגדר תיל וחלקו בשיחי צבר, ומסביב בכביש הראשי עמדו מכולות צפופות שלא איפשרו גישה מהכביש לאתר.

לגבי הזימונים לחקירות – אישר כי הגיעו אליו, ואמר כי העביר אותם לנאשם 2 כדי שיטפל משפטית בעניין, כי לא ידע במה מדובר ואיך הוא קשור לעניין. הוא לא הספיק להפגש או להתייעץ עם ב"כ לפני ה-5.12.04. כאשר הגיעו אליו השוטרים לאתר, שוחח טלפונית עם הנאשם 2 ועם עוה"ד, נאמר לו ע"י עוה"ד כי תואם מועד לחקירה בתחנה בנוכחות עוה"ד בחדר הסמוך כדי שיוכל להתייעץ עמו בסוף החקירה (ת/34), אך החוקר אמר לו שימסור במקום את ההודעה או שיתלווה אליו לתחנה. לפיכך מסר הודעה במקום, וענה כי שומר על זכות השתיקה, בהתאם להנחיות עוה"ד. לאחר מכן, כתב בא כוחו מכתב למשרד איה"ס על הפרת ההסכמה בדבר חקירה בתחנה בנוכחות עוה"ד (נ/7).

3. ד"ר ישעיהו גרייצר, מומחה לגאולוגיה והידרולוגיה, ערך חו"ד הידרוגאולוגית עבור הנאשמים

בית משפט השלום בכפר סבא

ינואר 2010 27

ת"פ 2421-05 המשרד לאכות הסביבה - תביעות/ת"נ' שי-קר סחר מתכות (2001) בע"מ ואח'

8/נ). בחוות דעתו קבע כי אתר הגרוטאות שהפעילו הנאשמים עד שנת 2005 בכפר יונה לא גרם לזיהום של מי התהום ואינו יכול לגרום לזיהום כזה בעתיד. חוה"ד התבססה על חומר החקירה הקיים בתיק, לרבות חוה"ד של נסים קשת ואמנון מדרי, ועל סיור באתר (לאחר פינויו). כמו כן קיבל מידע בע"פ מהנאשם 2, כגון שגרוטאות הרכב שהובאו לאתר היו כבר ללא מנועים ואגני שמן, לא הובאו לאתר חומרים המכילים שמנים, ואם היו נזילות ממכלים מכניים הן היו של ליטרים בודדים. כמו כן ציין כי ממערב לאתר ובמעלה הטופוגרפי קיים מוסך שבין היתר משפץ מנועים, ויכולה להיות בימי הגשמים זרימה של נגר עילי המכיל שמנים מהמוסך אל האתר. בעדותו הוסיף כי ביקר באתר בזמן גשם וראה את זרימת הנגר העילי המכיל שמנים מהכביש, מכיוון המוסך, אל האתר.

לגבי המבנה הגאולוגי של האתר, ציין המומחה כי האזור ממוקם על האקוויפר הפלייסטוקני שחלקו העליון עשוי שכבת טיט בעומק של מס' מטרים, שהיא בעלת מוליכות הידראולית נמוכה לחדירת מי גשם ונגר עילי, והשכבה האטומה יחסית של טיט המכיל חרסית מתבטאת בהיווצרות שלוליות במקומות הנמוכים, שאינן נספגות אלא מתאדות או מתפרקות בקרקע ומעליה. גם בשכבות הנמוכות יותר של הקרקע יש מספר אופקי טיט אטימים יחסית בין אופקי החול החדירים, עד למפלס פני המים, בעובי של 40 מ', ואופקים אלה מקטינים משמעותית את מהירות זרימת המים מפני השטח אל מי התהום. כמו כן ציין המומחה כי אתרי הקידוח ברדיוס הקרוב לאתר הינם של מי השקיה ולא של מי שתיה. המומחה העביר את תוצאות בדיקת המעבדה של הדגימות שנלקחו באתר דרך תוכנת RISC מתוצרת חב' בריטיש פטרולאום שהיא תוכנה לסקר סיכוני קרקע, ומצא כי גם עוד 100 שנה השמנים/דלקים (TRPH) הקלים/הכבדים בריכוזים שנמצאו בדגימות לא יגיעו לעומק של 40 מ' שהוא עומק מי התהום. כמו כן השווה את נתוני הבדיקות עם נתונים מומלצים לצורך ניקוי קרקע ("הערכים ההולנדיים") ומצא כי הנתונים הם נמוכים מהסף הדורש ניקוי קרקע.

המומחה טען גם כי השוואת תוצאות הבדיקות לחוברת ערכי הסף נ/9 אינה מעלה את הממצאים אליהם הגיע אמנון מדרי, ומבחינת הקריטריונים של המשרד לאיכות הסביבה, הקרקע אינה מזוהמת.

בחקירתו הנגדית אמר המומחה כי אינו חולק על כך שדלקים ושמנים הנשפכים על פני הקרקע באופן יומיומי עלולים להזיק, אך כדי לדעת אם אמנם נגרמה פגיעה כלשהי באיכות מי התהום יש לבדוק כמותית. הוא אישר כי יכול להיות שבגרוטאות הרכב "היתה טיפה של דלק פה ושם" וכי הקרקע באתר היתה חשופה.

4. **דוד מוזס** היה בתקופה הרלוונטית סגן מנהל המשטרה הירוקה. הוא אישר כי מכיר את נוהל החקירות נ/1. הוא נשאל מהו הדרג המחליט על פתיחה בחקירה, והשיב כי גם מפקח שעורך סיור ומבחין בעבירה לכאורה יכול לפתוח בחקירה, ואין צורך בהוראה מדרג ניהולי. לא היה זכור לו אם המפקח דביר מנוס דיבר איתו על ממצאי הסיור באתר ועל כוונתו לפתוח בחקירה. לא התייעצו איתו לגבי חקירת הנאשם 3 באתר, אך בנסיבות אינו רואה בכך כל בעיה.

דיון

חוק המים

להלן אצטט את הסעיפים הרלוונטיים בחוק המים, בהם מוגדרים המונחים "מקור מים" ו"זיהום מים", ומוגדרת העבירה של איסור זיהום מים.

2. **מקורות המים** לענין חוק זה הם המעינות, הנחלים, הנהרות, האגמים ושאר זרמים ומקווים של מים, בין עיליים ובין תחתיים, בין טבעיים ובין מוסדרים או מותקנים, בין שהמים נובעים או זורמים או עומדים בהם תמיד או לפרקים, לרבות מי ניקוז ומי שופכין.

20א. בסימן זה –

"**זיהום מים**" – שינוי בתכונותיהם של מים שבמקור מים מבחינה פיסיקלית, כימית, אורגנולפטית, ביולוגית, בקטריולוגית, רדיואקטיבית או אחרת, או שינוי הגורם שהמים יהיו מסוכנים לבריאות הציבור, או עלולים לפגוע בחי או בצומח, או פחות ראויים למטרה אשר לה הם משמשים או נועדו לשמש;

20ב. (א) חייב אדם להימנע מכל פעולה המזהמת מים או עלולה לגרום לזיהום מים, במישרין או בעקיפין, מיד או לאחר זמן; ואין נפקא מינה אם היה מקור המים מזוהם לפני אותה פעולה ואם לאו.

מסעיפים אלה עולה שמי תהום (מים "תחתיים") מוגדרים כמקור מים, ששינוי בתכונות הכימיות ובהרכב החומרים הכימיים שמכילים המים, בפרט כשהוא עלול לפגוע בבבריאות הציבור או הופך את המים לפחות ראויים לשתיה, מהווה זיהום מים, וכי די בכך שהפעולה עלולה באופן סביר לגרום לזיהום מים בעקיפין ולאורך זמן כדי שתתבצע העבירה המוגמרת, ואין צורך להוכיח כי נגרם זיהום

בית משפט השלום בכפר סבא

ינואר 2010 27

ת"פ 2421-05 המשרד לאכות הסביבה - תביעות/ת"נ' שי-קר סחר מתכות (2001) בע"מ ואח'

בפועל. כמו כן עולה מהגדרת העבירה כי הטענה שמקור המים היה מזוהם עוד קודם, או שיש זיהום גם ממקור אחר, אינה מעלה ואינה מורידה לעניין גיבוש העבירה.

בע"פ (חי') 1162/04 המשרד לאיכות הסביבה נ' מועצה מקומית דליית אל כרמל ואח' (פורסם באתר נבו) נאמר, ביחס לעבירה על סעיף 20.ב.ב. (א) לחוק המים:

"עבירה זו כוללת בחובה שני רבדים; יסוד התנהגותי- עשיית מעשה, ורכיב הסתברותי- פוטנציאל הזיהום. השימוש בביטוי עלול משמעו כי בין יסודות העבירה לא נדרש כי יתקיים "רכיב תוצאתי פיסי" אלא די בקיומו של רכיב תוצאתי פוטנציאלי (ראה ש.ז. פלר, יסודות בדיני עונשין, כרך א', עמ' 420-426). זוהי דרישה של תוצאה מסתברת ולא תוצאה בפועל. למרות דרישת התוצאה המסתברת נותרת העבירה עבירה של התנהגות, ואינה עבירת תוצאה (ראה גם [דנ"פ 1789/98](#), [מדינת ישראל נ' בנימין כהנא](#), פד"י נד(5), 145, 171). משמעות הדברים הינה כי המאשימה אינה צריכה להוכיח זיהום בפועל אלא די שתוכיח כי מעשי הנאשם טומנים בחובם פוטנציאל מזוהם.

כאשר בוחנים את הרכיב ההסתברותי - פוטנציאל הזיהום, עלינו לקבוע תחילה את אמות המידה לשקילת ההסתברות או בלשון בית המשפט ברע"פ 1789/98 הנ"ל, עלינו לקבוע מהו הרף ההסתברותי הנדרש להוכחת הרכיב של התוצאה המסתברת (ראה [ע"פ 697/98](#), [טטיאנה סוסצקין נ' מדינת ישראל](#), פד"י נב(3), 289, עמ' 306).

הרף הנדרש להוכחת הרכיב ההסתברותי עשוי להיות של "וודאות קרובה" מחד או "אפשרות סבירה" מאידך. אימוץ אמת מידה זו או אחרת מותנית בערכים המוגנים המתחרים על הבכורה. ככל שהערך המוגן על ידי ההוראה העונשית מצוי בדרגה גבוהה יותר, כן נדרש מבחן הסתברותי מקל ולהיפך [בדנ"פ 1789/98](#) הנ"ל בעמ' 176 מצוין בית המשפט:

"גדר הספקות הוא בשאלה האם לאמץ בענייננו את המבחן המחמיר של "הוודאות הקרובה", או את המבחן המקל יותר, של האפשרות הסבירה או הממשית. התשתית הרעיונית ליישומו של מבחן הוודאות הקרובה הונחה על ידי השופט אגרנט בפרשת "קול העם" [\(בג"צ 87/53: 73/53 הנ"ל\)](#). בפרשה זו נקבע מבחן זה כמבחן המשקף את

האיזון הראוי שבין חופש הביטוי לבין ערכים מתחרים אחרים. אולם, אין מבחן הוודאות הקרובה מהווה את המידה ההסתברותית היחידה הננקטת כאשר מוטל על הכף הערך של חופש הביטוי. כאשר הוערך כי הערך העומד אל מול חופש הביטוי הינו אחד מהערכים שהם "מהמעלה הראשונה" ננקט מבחן האפשרות הסבירה או הממשית (ראו לדוגמא, פסק דינו של הנשיא בענין כהנא לגבי הערך של מבנה המשטר, פסקה 10 שם). בענין קביעת מידת ההסתברות הנדרשת, מקובלת אפוא ההשקפה, לפיה רצוי שיתקיים יחס הפוך בין חשיבות הערך המוגן לדרגת ההסתברות הנדרשת. ככל שהערך החברתי המוגן עומד גבוה יותר בסולם החשיבות, כך יש למתן את מידת הפוטנציאל הנדרש להתממשות הפגיעה בו ולהפך".

חוק המים נועד להגן על ערכים בעלי חשיבות רבה לבריאות הציבור, לרווחתו ולשמירה על אורח חייו (ראה מאמרו של אלון טל, ערכים מוגנים בעבירות סביבתיות, הפרקליט מ' עמ' 413). דומה שדווקא כעת, עם התפתחות התעשייה, ריבוי הפסולת, הגידול באוכלוסיה והתמעטות מקורות המים הנקיים, חובה עלינו להדגיש את חשיבות הערך של שמירת מקורות המים ולדאוג להגנתם.

משמעות הדבר הינה כי יש למתן את אמות המידה להוכחת ההסתברות להתרחשות התוצאה האסורה, דהיינו, להקל בהוכחת פוטנציאל הזיהום. אשר על כן, ראוי כי נבחר באמת המידה של "אפשרות סבירה" או "אפשרות ממשית" ולא באמת המידה המחמירה של "וודאות קרובה".

לפיכך, ככל שמוכיחה המאשימה כי תשטיפים שמקורם בגרוטאות רכב ופסולת מתכת אחרת שהיתה מונחת באתר למשך תקופה ממושכת, כגון חלקי מכונות, המכילים שמנים, דלקים או חלקיקי מתכות, מחלחלים מפני הקרקע החשופה למי התהום, הוכח קיומה של פעולה העלולה לזהם מקור מים. אין צורך בהוכחת כמות הזיהום ומשך הזמן שלוקח לחלקיקים המזהמים להגיע לשכבת מי התהום, המצויה בעומק של כ-40 מ' מפני הקרקע.

הטענה כי קיימת זרימה של שמנים (מהולים במי הגשמים) שמקורם במוסך הסמוך, לא הוכחה כדבעי, שכן לא הוצגו תצלומים המתעדים את הזרימה הנטענת של שמנים ודלקים, שניתן היה לבצע בקלות גם לאחר פינוי האתר. זאת, גם בהנחה שפני השטח הינם משופעים וזרימה של נגר עילי – בימי גשמים – מכיוון הכביש לעבר האתר, אכן קיימת. יתר על כן, קיומו של מזהם סביבתי נוסף באותו אזור אינה מעלה ואינה מורידה, כאשר הוכח כי גרוטאות הרכב באתר וחלקי המכונות המפורקות היוו מקור עצמאי לשמנים ודלקים שחלחלו אל תוך הקרקע.

הוכח בעדותו ודו"חותיו של איתן ארם, כי גם בימות הקיץ נמצאו כתמי שמן נקווים ונספגים על פני הקרקע, צויין קיומם של תשטיפים גם בדו"חות שנערכו בחודשי הקיץ (ת/6, ת/9, ת/10), וכי השלוליות שצולמו בחורף נראו מקומיות ולא נראתה זרימה של מי נגר עילי ממקום אחר. בנוסף, הנאשם 2 אישר בהודעתו כי גרוטאות הרכב שהובאו לאתר, לפחות בחלקן, הכילו מנועים ואגני שמן, והוא מסר כי "אחרי השריפה האחרונה", קרי: מרץ 2004, הפסיק להביא לאתר גרוטאות רכב,

בית משפט השלום בכפר סבא

ינואר 2010 27

ת"פ 2421-05 המשרד לאכות הסביבה - תביעות/ת"נ' שי-קר סחר מתכות (2001) בע"מ ואח'

ומכאן שידע והבין כי הדלקים והשמנים המצויים בגרוטאות הרכב הם שגרמו לבעירה.

לפיכך אני קובעת כי הוכח בפני מעבר לספק סביר כי בתוך פסולת המתכת שנערמה באתר היו אצורים שמנים ודלקים שנשפכו אל הקרקע בעת ביצוע פעולות מערכת הפסולת באתר. נוזלים אלה נקוו בחלקם על פני הקרקע החשופה ונספגו בה, ובחלקם חלחלו וזרמו יחד עם מי הגשמים אל תוך הקרקע, משם יכלו להגיע בסבירות ממשית, בחלוף פרק זמן כלשהו ובהתאם לכמות המשקעים, למפלס מי התהום.

לעניין סוג הקרקע והיותה אטימה או מחלחלת, שני המומחים לנושא אישרו כי שכבות הטיט, הטין והכורכר הן בעלות מוליכות חלקית ושכבות החול מחלחלות מאד, כך שהנוזלים שחלחלו דרך שכבות אלה הגיעו לעומק מי התהום. לא הוכח כי בין פני הקרקע לבין מפלס מי התהום קיימת שכבת חרסית אטימה לחלוטין, כך שהאפשרות של חדירת הזיהום למי התהום נותרה אפשרות סבירה.

לא מצאתי מקום להידרש לערכים הכמותיים אליהם התייחס העד אמנון מדרי בהשוותו את ריכוז המתכות והדלקים שנמצאו בקרקע עם חוברת ערכי הסף, ולעמדתו של מומחה ההגנה ישעיהו גרייצר שטען כי ההשוואה אינה נכונה. אמנם, לא כל שפיכה של פחית דלק תחשב לזיהום מי תהום, אך במקרה דנן הוכח כי מדובר באתר פסולת בו היתה פעילות מתמשכת, על פני שנים רבות, של מערכת גרוטאות מתכת המכילות שמנים ודלקים, באופן שכמויות שמן, דלק וחלקיקי מתכות נשפכו באופן יומיומי, נקוו בשלוליות באתר וחלחלו לתוך הקרקע. לפיכך הוכחה ההסתברות הממשית לזיהום מי התהום. כמו כן, לא מצאתי לנכון להידרש לשאלה, האם הקידוחים הסמוכים לאתר מיועדים למי שתיה או למי השקיה. האיסור על זיהום מים הינו כללי ואין נפקא מינה לאיזו תכלית משמשים המים הנקווים באותו מקור מים. אין כל ממש באבחנה כזו גם מן הטעם שמים דרכם לזרום, וכל זיהום המצוי בהם עלול להגיע, עם הזרימה הטבעית, למקומות אחרים ומרוחקים מנקודת ההתחלה.

להוכחת המחשבה הפלילית, די ביסוד נפשי של פזיזות, שבאה לידי ביטוי בשוויון נפש לאפשרות גרימת התוצאות האמורות (על פי סעיף 20(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977). ראו לענין זה,

דעת הרוב ברע"פ 26/97 חיים לקס נ' מדינת ישראל פ"ד נב(2) 673.

הנאשם 2 היה מודע להפרת הוראות החוק הרלוונטיות ולחשש לזיהום הקרקע והמים מהתראות שקיבל, אך הוא נמנע מלפעול לאיטום הקרקע, בנימוק כי לכך נדרש היתר בניה וכזה לא יכול היה

בית משפט השלום בכפר סבא

ינואר 2010 27

ת"פ 2421-05 המשרד לאכות הסביבה - תביעות/ת"נ' שי-קר סחר מתכות (2001) בע"מ ואח'

שהאתר יענה על ההגדרה של "רשות הרבים" בחוק שמירת הנקיון, גם כאשר השטח נמצא בבעלות פרטית ומושכר לנאשמים 1-2.

לפיכך אני מרשיעה את הנאשמים 1-2 בעבירה על סעיף 2 (יחד עם סעיף 13, ולגבי נאשם 2 – יחד עם סעיף 15) לחוק שמירת הנקיון.

תקנות רישוי עסקים (תחנת מעבר לפסולת), תשנ"ח-1998

להלן אצטט את הסעיפים הרלוונטיים.

סעיף 1 מגדיר את המונחים הבאים כלהלן:

"תחנת מעבר" - תחנת מעבר לפסולת ותחנת מעבר לפסולת בנין, שהיא מיתקן נייד וקבוע שבו נעשה אחד מאלה:

- (1) העברה של פסולת או של פסולת בנין, במהלך פינויה וסילוקה מכלי קיבול אחד, לרבות רכב להובלת אשפה, לכלי קיבול אחר;
- (2) מיון של פסולת או של פסולת בנין לרכיביה לצורכי מיחזור או שימוש חוזר;

"פסולת" - אשפה, זבל וגרוטאות מכל סוג וצורה לרבות אשפה ביתית, פסולת צמחים, פסולת רפואית ופסולת שמקורה בבית עסק, בבית מלאכה, בתעשייה או בחקלאות, ולמעט פסולת בנין;

"תשטיפים" - נוזלים שהיו במגע עם פסולת, או נבעו מפסולת.

הנאשמים מואשמים בהפרת התקנות הבאות בפרק א', שעניינו "תשתית תחנת מעבר לפסולת":

2. תחנת מעבר תיבנה לפי הדרישות המפורטות להלן:

(1) שטחה יגודר גידור היקפי אטום, בגובה שני מטרים לפחות;

(2) בשער הכניסה יוצב שלט ובו יפורט שם המפעיל, מענו, מספר טלפון שבאמצעותו ניתן להשיגו במשך כל שעות היממה, שעות העבודה בתחנה ואיסור על הכנסת חומרים

(7) שטח תחנת מעבר יהיה אטום לחלחול ובנוי בשיפוע, כדי שתשטיפים יזרמו לתעלות ניקוז ודרכן למיתקן לטיפול בתשטיפים;

(8) סביב תחנת המעבר תיחפר תעלת ניקוז, עשויה בטון ומכוסה ברשת קשיחה, שתמנע חדירת נגר עילי מהסביבה אל שטח תחנת המעבר.

5. (3) מפעיל יכין נוהל טיפול בחומרים מסוכנים (להלן - הנוהל), שיקבל את אישורו של נותן האישור כמשמעותו בסעיף 6 לחוק; חומרים מסוכנים או פסולת חומרים מסוכנים שהתגלו בשטח התחנה על אף האמור בתקנה 4(א)(1), יטופלו כאמור בנוהל.

לאור הגדרות אלה, עולה כי האתר אכן היווה תחנת מעבר לפסולת, באשר שימש למיון פסולת מתכת וגרוטאות רכב למטרות מיחזור.

לפיכך, היתה הפעלת האתר כפופה לתקנות המסדירות הפעלת תחנות מעבר לפסולת.

לעניין העדר גידור ושילוט כנדרש, לפי תקנות 2.1 ו-2.2 – בעניין זה בוססו ראיות התביעה על עדותו והדו"ח שערך אריה ברק, שביקר באתר מספר פעמים, עדות ודו"חות של איתן ארם, שאף הוא ביקר באתר מספר פעמים ושלה דו"ח לנאשם 2 בו ציין את הפרות החוק הנ"ל, ועדותו והדו"ח שערך דביר מנוס. לנאשם 2 היתה יכולת לתעד את הגידור הנטען על ידו בתצלומים או הסרטה, כדי להזים את העדויות והדו"חות הנ"ל, והוא בחר שלא לעשות כן.

העד איתן ארם אישר כי יתכן שחלק נכבד של 70%-80% מהיקף האתר היה מגודר, כטענת הנאשם 2, אך אין בכך כדי לענות על דרישות החוק לגידור היקפי מלא. יתר על כן, הגידור החלקי הקיים היה גדר תיל, ולא **גידור אטום בגובה 2 מ' לפחות**, כנדרש בתקנות. ודאי שהעמדה זמנית של מיכל ברזל על שטח פתוח לצורך חסימת גישה בשעות מסוימות, כפי שתאר הנאשם 2 בהודעתו, אינה מהווה גידור אטום כנדרש. כך גם לגבי הקונטיינרים שנטען כי "גידרו" חלק מהיקף האתר. הנאשם 2 עצמו אמר בהודעתו, עת העלה אפשרות של גרימת השריפה ע"י עובר אורח, כי מכיוון הפרדסים יש **גישה חופשית לאתר** בשעות היום.

לעניין תקנות 2.7, 2.8 ו-5.3 – אין חולק כי לא התקיימו באתר.

לפיכך אני מרשיעה את נאשמים 1-2 בהפרת תקנות 2.1, 2.2, 2.7, 2.8 ו-5.3.

[תקנות למניעת מפגעים \(מניעת זיהום אוויר וריח בלתי סבירים מאתרים לסילוק פסולת\), תש"ן-1990](#)

בית משפט השלום בכפר סבא

ינואר 2010 27

ת"פ 05-2421 המשרד לאכות הסביבה - תביעות/ת"נ' שי-קר סחר מתכות (2001) בע"מ ואח'

להלן אצטט את הסעיפים הרלוונטיים.

"אתר לסילוק פסולת" - מקום המשמש לפינוי ולסילוק פסולת" (סעיף 1).

2. עשן, גזים, אדים, אבק וכיוצא באלה הנפלטים מבעירת פסולת באתר לסילוק פסולת הם זיהום אויר בלתי סביר הגורם ריח בלתי סביר.

3. מפעיל אתר לסילוק פסולת יתחזק את האתר ויפעילו באופן שימנע זיהום אויר וריח בלתי סבירים מהאתר וינקוט אמצעים הדרושים לפי תקנות אלה, למניעת זיהום אויר וריח בלתי סבירים.

4. מפעיל לא יבעיר פסולת באתר, ולא יתיר לאחר להבעיר כאמור, וינקוט כל אמצעי סביר ויעיל למניעת בעירה של פסולת באתר.

5. אירעה בעירה בפסולת באתר לסילוק פסולת, ינקוט המפעיל מיד אמצעים יעילים ומתאימים לכיבוייה.

8. (א) מפעיל יקבע את שעות העבודה וסדרי העבודה באתר לסילוק פסולת ויודיע על כך לכל המשתמשים באתר.

(ב) לא ישליך אדם פסולת ולא ירשה לאחר להשליך פסולת בתחום אתר לסילוק פסולת, אלא במקום שנקבע לכך ובשעות העבודה באתר.

9. (א) מפעיל יתקין –

(1) שער בכניסה לאתר, ויסדיר את פתיחת השער מידי יום עם תחילת שעות העבודה באתר ואת נעילתו בסיום כל יום עבודה;

(2) גדר לאתר, למניעת כניסה או יציאה של אנשים, והכנסה והוצאה של פסולת שלא דרך שער הכניסה;

(3) שלט במקום בולט לעין ליד שער הכניסה, שבו יפורטו באופן ברור וקריא: שם האתר, שעות העבודה בו, שם מפעילו, מענו ומספר הטלפון שלו;

(4) שלטים במספר סביר, באתר וסביבו, שעליהם כתוב באופן בולט לעין "אסור להבעיר אש - העברייני יענשו".

(ב) מפעיל יחזיק את שער הכניסה, הגדר והשלטים כאמור, בכל עת במצב תקין ויתקן בכל ההקדם כל פגיעה, בלאי או נזק שנגרמו בהם.

לעניין תקנות 3, ו-4 שעניינן גרימת זיהום אוויר וריח לא סבירים כתוצאה משריפה, ואי נקיטת אמצעים יעילים למניעת שריפה – הוכח כי פרצו באתר מספר שריפות כתוצאה מהימצאות חומרים דליקים בתוך הפסולת, בין אם שמנים ודלקים שנמצאו בגרוטאות הרכב והמתכת, ובין אם חומרים דליקים אחרים שנערמו בערימות הפסולת באתר. יודגש, כי מדובר באתר בו בוצע בין היתר חיתוך של מתכות באצעות ברנר. הנאשם 2 היה ער לפריצתן של שריפות מעת לעת, כפי שעולה מהודעתו בה התייחס ל"שריפה האחרונה", אך לא נקט אמצעים סבירים, כגון החזקת ציוד כיבוי מספיק, ובנקודה זו העיד אריה ברק כי בעת שפרצה השריפה ב-22.3.04, לא היה באתר כל מתקן לכיבוי אש או צנרת מים, ואם היו כאלה – נמצאו לא יעילים כדברי הנאשם 2, כך שחמש (!) כבאיות של כיבוי אש הוזעקו לאתר.

לפיכך אני מרשיעה את הנאשמים 1-2 בהפרת סעיפים 3 ו-4 לתקנות אלה.

לעניין תקנות 5 ו-8 – לא הוכח כי הנאשמים הפרו אותן.

לעניין תקנה 9 העוסקת בגידור ושילוט האתר – יש כפילות בהאשמת הנאשמים בהפרת תקנה זו במקביל להאשמתם בהפרת תקנות 2.1 ו-2.2, שעניינן זהה, בתקנות הרישוי.

לפיכך אני מזכה את הנאשמים 1-2 מתקנות 5, 8 ו-9 הנ"ל.

תפקידו ומעמדו של הנאשם 3 בחברה

הנאשם 3 אמנם כונה ע"י הנאשם 2 בהודעתו בחקירה "מנהל עבודה", וכינוי זה אכן תואם את תפקידו בפועל באתר, היינו – ניהול העבודה השוטפת, פיקוח על עבודתם של הפועלים הזרים ומתן הוראות להם, אך למעשה מדובר במפעיל ה"באגר" אשר היה עובד כפיים מן המניין, והעובדה כי היה המפקח וחוליית הביניים להעברת ההוראות מהנאשם 2 לפועלים הזרים, אינה הופכת אותו ל"דרג ניהולי" בחברה כלפי גורמים חיצוניים ורשויות החוק. מדובר בחברה קטנה שהעסיקה 3-6 פועלים זרים, בנוסף לנהג המשאית, שלא היה כפוף לנאשם 3. זוהי חברה משפחתית בניהולו ובשליטתו של אדם אחד בלבד – הוא הנאשם 2, כשלנאשם 3 לא היו כל סמכויות "ניהוליות" מלבד פיקוח על עבודתם היומית של הפועלים באתר. תפקיד ביצועי כזה, נעדר כל סמכויות ניהוליות מחוץ לדלת אמות האתר, ונטול יכולת החלטה בדבר אופן הסדרת הפעילות המתבצעת באתר, לרבות לגבי השקעת המשאבים הכספיים הנדרשים לכך, אינו מטיל על הנאשם 3 חובות "מנהל פעיל" או "פקיד אחראי" בהקשרים החוקיים הרלוונטיים.

על כן, אני מזכה את הנאשם 3 מהעבירות המיוחסות לו כ"מנהל פעיל", "עובד מינהלי בכיר" או

בית משפט השלום בכפר סבא

ינואר 2010 27

ת"פ 2421-05 המשרד לאכות הסביבה - תביעות/ת"נ' שי-קר סחר מתכות (2001) בע"מ ואח'

"פקיד אחראי" בחברה, והן העבירות על תקנות רישוי עסקים ותקנות מניעת המפגעים.

אבחן עתה אם יש להרשיע את הנאשם 3 בעבירות מכח מילוי היסוד העובדתי והנפשי של העבירות **במעשיו-שלו**, ולא מכח היותו בעל תפקיד "ניהולי".

לעניין חוק שמירת הנקיון, לא הוכח כי הנאשם 3 השליך את הפסולת באתר או היה אחראי על השלכתה שם, כי פעילותו החלה אחרי שהפסולת כבר שונעה לאתר ע"י נהג המשאית של החברה בהוראת הנאשם 2. לפיכך אני מזכה את הנאשם 3 מעבירה זו.

לעניין חוק המים, הנאשם 3 ביצע בעצמו, ובאמצעות העובדים שבפיקוחו, את הפעילות שגרמה לפליטת השמנים והדלקים מגרוטאות המתכת (מערכתן וחיתוכן), וזאת מדי יום לאורך תקופה של שלוש שנים, ובהכרח היה מודע לעובדה כי הקרקע באתר חשופה וכל התשטיפים הניגרים מהמתכות נספגים בקרקע או מחלחלים אליה יחד עם מי הגשמים. לפיכך מתקיימים בפעילותו ותודעתו היסוד ההתנהגותי והיסוד הנפשי של העבירה של זיהום מקור מים, ואני מרשיעה אותו בעבירה זו.

סיכום:

אני מרשיעה את החברה ואת הנאשם 2 בעבירות הבאות:

אי נקיטת אמצעים בתחנת מעבר – תקנות 2.1, 2.2, 2.7, 2.8, 5.3 [לתקנות רישוי עסקים \(תחנת מעבר לפסולת\)](#), תשנ"ח-1998.

אי נקיטת אמצעים באתר לסילוק פסולת – [תקנות 3, 4 לתקנות למניעת מפגעים \(מניעת זיהום אויר וריח בלתי סבירים מאתרים לסילוק פסולת\)](#), תש"ן-1990.

זיהום מים – סעיף 20ב(א) לחוק המים.

השלכת פסולת ברשות הרבים – סעיף 2 לחוק שמירת הנקיון.

אני מזכה את החברה ואת הנאשם 2 מהעבירות על [תקנות 5, 8, 9 לתקנות למניעת מפגעים \(מניעת זיהום אויר וריח בלתי סבירים מאתרים לסילוק פסולת\)](#), תש"ן-1990.

אני מרשיעה את החברה בעבירה של ניהול עסק ללא רשיון – [סעיף 4 לחוק רישוי עסקים](#) יחד עם [צו רישוי עסקים \(עסקים טעוני רישוי\)](#), תשנ"ה-1995, פריטים 5.1א (תחנת מעבר לאיסוף פסולת), 5.1ג (אתר לעיבוד ומיחזור פסולת).

אני מזכה את הנאשם 2 מהעבירה של ניהול עסק ללא רשיון.

אני מרשיעה את נאשם 3 בעבירה של זיהום מים – סעיף 20ב(א) לחוק המים.

אני מזכה את נאשם 3 מיתר העבירות בהן הואשם.

ניתנה היום, י"ב שבט תש"ע, 27 ינואר 2010, במעמד הצדדים.

ניצה מימון שעשוע